

ما به دنبال آرامشیم

به هر حال خانه سینما یک مجموعه صنفی است که بر اساس قانون و طبق اساسنامه‌اش زیر نظر وزارت ارشاد باید فعالیت کند. این مساله نشان می‌دهد که تعامل بین خانه سینما و دولت باید وجود داشته باشد و به گمان من تلاشی برای این تعامل از طرف خانه سینما همیشه خیلی پررنگ بوده است. اما هر مرکز فرهنگی‌ای که به دولت وابستگی دارد و می‌خواهد استقلال خودش را هم حفظ کند، با مشکلاتی مواجه خواهد بود. اما مساله اینجاست که در یک سال اخیر دوستانی که در معاونت سینمایی حضور دارند، گمان‌شان بر این بوده که این گروه هیات مدیره خانه سینما باید حذف شوند تا کارها سر و سامانی بگیرد در حالی که موضوع حذف افراد لااقل در ذهن من یکی نمی‌گنجد که با حذف فرد یا افرادی بتوان سینما را درست کرد. اگر چند نفر آنقدر تاثیر گذارند که می‌توانند سینما را با حضور خود نابود کنند، پس سینما خیلی ضعیف است. به خاطر همین کامکان این سوال برای من وجود دارد که چطور دوستان دیروز و امروز ما این گونه به دو قطب مخالف تبدیل شده‌اند؟ ما در کنار هم می‌توانیم خیلی قوی‌تر باشیم و باعث پیشرفت این سینما شویم و آن را به سینمایی تبدیل کنیم که مناسب حال و روز جامعه‌ماست. اما این اتفاق نمی‌افتد. متأسفانه ما از لحاظ مالی تا حدود زیادی به دولت وابسته‌ایم. آن دو درصدی که از فروش بلیت سینما به خانه سینما تعلق می‌گیرد، باید از طریق ارشاد به ما تزریق شود و این وابستگی ما را متوقف کرده است چون ما درآمد دیگری که باعث گرداندن خانه سینما شود، نداریم ضمن آنکه ما همیشه آن چیزی را که حق سینماگران بوده، طلب کردیم ولی همین حق را آنقدر با تاخیر پرداخت کرده‌اند که همیشه ما را در فشار قرار داده است. اگر نبودند کسانی که به خانه سینما کمک می‌کنند، معلوم نبود ما به چه سرنوشتی دچار می‌شدیم.

نگاهی به آمار پروانه ساخت‌های که در این یک سال گذشته صادر شده، بیندازید. اکثر پروانه ساخت‌ها به کارگران‌ها و تهیه‌کننده‌هایی داده شده که فیلم‌اولی هستند. خب وقتی شما آدم‌های جدیدی را وارد عرصه سینما می‌کنید، معنی‌اش این است که آدم‌های قبلی را کنار گذاشته‌اید؛ آدم‌هایی که سابقه مثبتی در سینما دارند و باید از امنیت شغلی برخوردار باشند. ولی وقتی امنیت شغلی، بیمه بیکاری و معافیت‌های مالیاتی وجود ندارد، آنها چطور باید زندگی بگذرانند؟ ما‌هی فریاد می‌زنیم که طرح تأسیس صندوق بیمه بیکاری و امنیت شغلی عملی نشود ولی این فریاد به جایی نمی‌رسد. حتی این طرح‌ها را خدمت رئیس‌جمهوری هم بردیم و ایشان با نگاه مثبت پیگیری آن را به معاونت سینمایی محول کردند اما در معاونت سینمایی این کارها متوقف شد. البته ما می‌دانیم که بودجه‌های دولتی خیلی کم به معاونت سینمایی تزریق شده ولی این حق هر صنفی است که اهداف صنفی‌اش را دنبال کند. چرا باید افرادی را وارد سینما کنیم که هیچ شناختی نسبت به سینما ندارند در حالی که متوجه نیستیم سینماگران واقعاً در چه حال و روزی هستند. خانه سینما باید هوای اصالت را داشته باشد اما با این شرایط مردم می‌شنویم که خانه سینما به وظایف خود عمل نمی‌کند. چه اشکالی دارد معاونت سینمایی از همه اصناف بخواهد به طور جداگانه در جلسه‌های مختلف مشکلاتشان را با آنها در میان بگیرد. ما با کمال میل حاضر به انجام این کار هستیم. این حرف‌هایی که من مطرح می‌کنم، هرگز حرف‌های سیاسی نیست. من به عنوان یک فیلمبردار و عضو کوچک خانه سینما هرگز دوست ندارم هیچ دخالتی در سیاست داشته باشم این حرف‌ها درددل‌هایی است که به عنوان مشکلات صنفی مطرح می‌شوند. آقای شمعقوری به عنوان یک دوست روی چشم ما جا دارند و باید از مشکلات ما باخبر شوند؛ از حال و روز سینماگرانی که این روزها در بنگاه معاملات ملکی خانه نشان مشتری می‌دهند. چرا بیمه بیکاری را جدی نمی‌گیریم؟ چرا طرح امنیت شغلی را مسکوت می‌گذاریم؟ ما مردم این مسائل را فریاد می‌زنیم ولی دوستان فکر می‌کنند هدف ما چوب آبی چرخ گذاشتن معاونت سینمایی است. من در کنار خودم آدم‌های را می‌بینم که واقعاً محتاج کمک هستند و با این حال کاری از دست‌مان بر نمی‌آید. مثلاً ما هر سال قرارداد بیمه تکمیلی را می‌نستیم ولی تغییراتی در آن اعمال شده که بر اساس آن خانه سینما کلی ضرر کرد. به هر حال ما هرگز دوست نداریم از ارتباط خانه سینما و دولت از بین برود و هیچ وقت هم نمی‌توانیم قدرت دولت را انکار کنیم. اگر در این یک سال این ارتباط تضعیف شده، یعنی‌نوا منکر جانی خالی دولت در بحث‌های مربوط به مشکلات سینما شد ما ارگانی بودیم که تحت نظر وزارت ارشاد فعالیت می‌کرد و الان هم اگر مثبت فکر کنیم حتماً این تعامل دوباره به وجود خواهد آمد. به هر حال می‌خواهم بگویم نگاه من به هیچ وجه سیاسی نیست بلکه صنفی و انسانی است. سیاست جز اینکه به فرهنگ حشه وارد کند، کار دیگری نمی‌کند. به عقیده من خانه سینما و چه معاونت سینمایی در حال گذار از توان‌هایی سهمناک هستند و همین بحران‌ها باعث شده دوستان فکر کنند در مقابل آنها قرار داریم ولی بعد از عبور از این توفان‌ها قطعاً آرامش خواهد بود و با صد صره که خانه سینما دارد، حتماً اوضاع ختم به خیر خواهد شد. ما همیشه دوست داشتیم بی‌دغدغه کار کنیم. هیچ وقت دوست نداشتیم هر قدر از این همه خبرهای حاشیه‌ای بشویم، امیدوارم این آرامش هر چه زودتر فراهم شود.

عضو هیات‌مدیر و خانه سینما

نگاه ۲

ایجاد حس هویت حرفه‌ای

شکل‌گیری بعضی از صنوف، پیش از تشکیل خانه سینما بوده است ولی اعلام موجودیت این اصناف بعد از تشکیل خانه سینما بود. خود خانه سینما با همکاری تعدادی از مسوولان دولتی شکل گرفت. از ابتدا خانه سینما به شکل خودجوش و از طریق جمع شدن آحاد یک صنف تشکیل نشد و مسیر خود را این گونه طی نکرد، بلکه تمهیدی بود که بخش دولتی به سینما بیندیشد و این نهاد را ایجاد کند. بعد از آن بسیاری از اصناف دیگر به مرور شکل گرفتند. بهتر بود که این مسیر مستقل از مدیریت دولتی طی می‌شد و از طریق خود صنوف انجام می‌شد. از ابتدای شکل‌گیری این نهاد پیش‌بینی شده بود که دو درصد از فروش فیلم‌ها در اختیار ارشاد قرار بگیرد و از این طریق هزینه‌های خانه سینما تأمین شود. این تصمیم به این دلیل اشتباه بود که وابستگی مالی بین خانه سینما و ارشاد ایجاد می‌کرد. یعنی خانه سینما باید خود حق را از ارشاد بگیرد و این کار اصلاً خوشایند نبود. باید این کار به صورتی انجام می‌شد که این هزینه‌ها مستقیماً در اختیار خانه سینما قرار بگیرد تا محلی برای تأمین هزینه‌ها باشد و چون این اتفاق نیفتاد مشکلاتی که طی سال گذشته و امسال شاهد آن بودیم پیش آمد. می‌توانستند این هزینه‌ها را حتی از طریق حق عضویت خود افراد تأمین کنند تا این وابستگی مالی به وجود نیاید. این نکته از نقاط ضعفی بود که باعث عدم استقلال این صنف می‌شد. مشکل اساسی دیگر این بود که در اساسنامه خانه سینما موارد بسیاری پیش‌بینی شده بود که حتی به تصویب شورای فرهنگ عمومی هم رسید ولی چون جایگاه قانونی و صریح نداشت رابطه خانه سینما با دولت هر چند وقت یک بار دستخوش گرفتاری‌هایی می‌شد. این درگیری‌ها به خاطر اعمال سلیقه‌های گوناگون مدیران دولتی و استناد به آیین‌نامه‌های متغیر وزارت‌خانه صورت می‌گرفت. در واقع نحوه تعامل دولت و خانه سینما بیشتر متکی بر ابتکارات و سیاستگذاری‌های هیات‌مدیره هر دوره بود که چطور بتواند با ارشاد ارتباط برقرار کند و از سوی دیگر نحوه نداد مدیریت وقت هم در این رابطه مؤثر بود. مرحوم سیف‌الله که وقتی از خانه سینما به معاونت سینمایی رفتند با شناخت کامل و جامعی که از مشکلات و ملاحظات اهالی این صنف داشتند و از سویی نقش و وظیفه بخش دولتی را به خوبی می‌شناختند پیشنهادی برای تنظیم قانون سینما ارائه کردند، اما متأسفانه بی‌توجهی صنف خانه سینما برای پیگیری این امر باعث شد این اتفاق نیفتد. بسیاری از اعضای این صنف بر این باور بودند که نباید تصویب چنین قانونی برای ادامه کار کمی دست‌وپایاگر شود و با توجه به حساسیت خانه سینما و این هنر به خصوص در حوزه دولتی ممکن بود مشکلات بیشتری ایجاد شود. در دوره جدید و مدیریت آقای عسگرپور شاهد بودیم که پیش‌نویسی از نظام سینمایی تدوین کردند و به شکل جدی به این مساله پرداختند. البته این طرح در زمانی که ما عضو هیات‌مدیره بودیم شروع شده بود. در این پیش‌نویس تجدیدنظر در ساختار خانه سینما، تعامل بین صنوف مختلف از تهیه‌کنندهها و کارگزار، اختیارات و وظایف هیات‌مدیره و روابط خانه سینما با معاونت سینمایی مطرح شده بود. اما این بحث بسیار پیچیده بود و به نتیجه نرسید. در دوره‌های اخیر مدیریت خانه سینما این نظام پیشنهادی تدوین شده و به حوزه‌های دولتی ارائه شده ولی اجرای دقیق و صریح آن منوط به پیگیری مراجع قانونی تا بتوانند به شکل جدی این نظام‌ها را بنیاد سینمایی را اجرا کنند. در حال حاضر خانه سینما کار خود را برای ایجاد ارتباط و تعامل بهتر با نهادهای دولتی انجام داده و اگر کم‌کاری صورت گرفته از جانب دولت بوده و نهاد دولتی پیگیری این جریان را رها کرده. در این شرایط اتهام سیاسی بودن به خانه سینما زده می‌شود ولی در حقیقت مشکل اصلی این است که دولت سینما به عنوان یک نهاد خصوصی تمام تلاش خود را کرده و دیگر نوبت نهاد دولتی است. از مهم‌ترین فعالیت‌های خانه سینما ایجاد حس هویت حرفه‌ای و صنفی برای هنرمندان است که قبلاً وجود نداشته. مشکلات خرد و کلان اعضای سینمای ایران در یک خدای‌ای که متعلق به خود آنهاست حل و فصل می‌شود، همان‌طور که اصناف دیگری مثل مهندسی، پزشکی و… داریم. این جامعه صنفی هم با تشکیل خانه سینما گام اول برای ایجاد روابط نظام‌مند درون خود را برداشت. از سوی دیگر بر طبق اصل ۴۴ قانون در مورد واگذاری امور به بخش خصوصی تشکیل خانه سینما امری ضروری بود و حمایت و نظارت دولتی را کم می‌کرد. پیش‌بینی حضور نمایندگان از خانه سینما در شوراهای دولتی نیز برای دفاع از حقوق اعضا و پیشبرد فعالیت‌های فرهنگی این‌ها نکته مثبتی بود که اگر همه این موارد رعایت شود به سینمای ایران کمک بسیاری خواهد شد.

سینمای ایران

گفت‌وگو با علیرضا سجادپور

به دنبال خانه

سینمای اصلاح‌شده

– **از شورای عالی سینما چه خبر؟ قرار بود حدود یک ماه پیش جلسه آن تشکیل شود.**

اعضا انتخاب شدند و در کمیسیون فرهنگی مورد موافقت قرار گرفتند. مشکلی نیست. قرار بود هنگامی که آقای شمعقوری از سفر آمریکا بازگشتند، در اولین فرصت در جلسه شورای عالی سینما شرکت کنند. اما به دلیل اهمیت جشنواره کودک سفری هم به همدان داشتند. آقای احمدی‌نژاد هم عازم سفر لبنان بودند. بعد از جشنواره این جلسه با حضور آقای احمدی‌نژاد برگزار می‌شود. تمام برنامه‌ها، مصوبات و دستور جلسه اول آن هم از مدتها پیش مشخص شده و حاضر است. حتی تمام پیش‌بینی‌ها و این‌نامه‌ها هم انجام می‌گیرد. هم شخصیت حقوقی و هم شخصیت‌های حقیقی که باید در این نشست حضور داشته باشند نیز مشخص شده‌اند.

– **می‌توانید اسامی را هم بگویید؟**

دعوت‌نامه‌ها آماده است و به محض اینکه زمان جلسه مشخص شود، برایشان فرستاده می‌شود. البته بنا به ضرورت و موضوع جلسه افرادی به صورت مهمان در این نشست‌ها شرکت می‌کنند.

– **قرار است چند بار تشکیل شود. فکر نمی‌کنید**

دو بار در سال کم باشد؟

مانند دیگر شوراهای اقتصاد و صنعت هر شش ماه یک بار تشکیل می‌شود. اما شاید در گام‌های اول به دلیل حجم کارهایی که وجود دارد و باید انجام شود، تعدادش بیشتر باشد. البته فکر می‌کنم همین سالی دو بار کفایت می‌کند چون قرار است بحث‌های کلان و مدیریتی در آن شکل بگیرد و کارگروه‌های مختلف در آن مدتی را پیگیری کنند.

– **یعنی فکر می‌کنید این جلسات تا یک سال هم می‌شود؟**

بسیار زود چون ریاست‌جمهور به دفترشان گفت‌اند هرچه زودتر علاقمند هستند در این جلسه شرکت کنند و پای کار سینما بایستند. البته در یکی از جلسات هیات دولت که آقای شمعقوری شرکت کرده بودند، مسائل سینماگران مطرح شد و قرار شد برخی کارها انجام گیرد.

– **به این جلسات امیدوار هستید؟**
این بحث‌های حاشیه‌ای که چند وقتی است مطرح می‌شود، ما سعی می‌کنیم با حذف تمام عناصر سیاسی که ماموران احزاب سیاسی هستند، کار سینما را سامان دهیم. این اتفاقی است که تاکنون سابقه نداشته است و هیچ‌گاه در این سطح و این قدرت اجرایی کسی به دنبال حل مشکلات سینما نبوده است.

این فرصت کم‌نظیری است که امیدوارم سینماگران قدر بدانند و فارغ از هر رای و نظری برای اعتلای مناسب سینما اقدام کنند. تا وضعیت سینما هر چه بهتر شود.

برخی از سینماگران هستند که به دنبال منافع شخصی خود به خاطر یک دستمال قیصر به راش می‌زنند یکی از کارهایی که مدیریت به دنبال انجام آن است حذف این افراد از عرصه سینما و این هنر است.

– **یکی از کارهایی که این معاونت انجام داده اما دوست ندارد تنها به آن شناخته شود، همین بحث رفع توقیف‌هاست. الان تعداد دقیق فیلم‌هایی که رفع توقیف شدند چند تاست؟**

رفع توقیف‌ها تنها کاری نیست که ما انجام داده‌ایم. الان هم تعداد این فیلم‌ها در تعدادشان در نظرم نیست. این کار حل یک مشکل قدیمی و کهنه از قبل مانده بود. می‌خواستیم آرامش مناسب برای سینماگران به وجود یابد تا سینماگران بدانند در حوزه سینما جلوی چه نکته‌هایی می‌ایستند و این‌ها را به صورت‌هایی از آن می‌شود. این پیامی بود که از قبل به آنان داده شده بود. اما قرار نیست اصلاً این مساله رفع توقیف‌ها به عنوان برنامه اصلی تلقی شود.

پایان‌ها

یک دعوی چندماهه

در اساسنامه خانه سینما این هدف از بقیه پررنگ‌تر به نظر می‌رسد: «حفظ و صیانت از حقوق مادی و معنوی دست‌اندرکاران حرفه‌ای، مومن و متعهد تولید و توزیع و نمایش ایسن هنر- صنعت از طریق ایجاد امنیت شغلی و تأمین حرفه‌ای و همچنین کمک به آموزش و ارتقای حرفه‌ای به منظور بالا بردن کارایی آنها در جهت رسیدن به سینما مطلوب جمهوری اسلامی ایران است.» در این سال‌ها مسائل و اتفاقات زیادی پیش آمده است و هر بار به شکلی ارتباط بین دولت و خانه سینما در فراز و نشیب بوده است. بسیاری این مساله را به ساختار خانه سینما مرتبط می‌دانند و برخی دیگر نیز آن را به عدم انعطاف دولت در مقابل این هنرمندان. هنگامی که در شهریور ۶۸ هیات موسساتی شامل بالاترین مسوولان سینمایی نظیر انوار معاون سینمایی وقت، محمدجعید بهشتی مدیرعامل بنیاد آفریایی و محمد مهدی حیدریان مدیر کل نظارت و ارزشیابی تشکیل شد این تصور را به وجود آورد که چرا آنان به دنبال این اتفاق هستند؟ جواب تأکید این نکته بود که سیاست‌گذاران سینمایی کشور به این نتیجه رسیده بودند که برای نظارت بر سینما و ساماندهی سینمای کشور به سمت هدف‌های مطلوب باید بدنه سینما، یعنی حرفه‌های سینما ارتباط منطقی و منظمی داشته باشند و بخشی از وظایفی را که در دوش دولت سنجینی می‌کند بسر عهده بگیرند. خانه سینما به لحاظ حقوقی تشکیلی است مستقل و هیات‌مدیره به طور غیرمستقیم توسط اعضای خانه سینما برگزیده می‌شوند. اما با معاونت سینمایی در ارتباط است و عملاً بسیاری از فعالیت‌ها را بدون

سال پنجم ■ شماره ۱۰۸۵ ■ چهارشنبه ۲۱ مهر ۱۳۸۹

بیشتر او به اوضاع سینما. در عین حال ترفیعی که معاونت جدید از این حوزه یعنی نظارت و ارزشیابی ارائه داده است نسبت به گذشته فرق دارد. در مدت یک سال گذشته همواره او در صحنه حاضر بوده است. مجموعه‌ای از اتفاقات در طول یک سال گذشته افتاده است که برخی از آنها را با او در میان گذاشته‌ایم.

بررسی کردیم. می‌خواستیم اکران را خومنام برنامه‌ریزی کنیم. اما عدای مخالفت کردند.
– **به توج به اینکه آقای شمعقوری تشخیص دادند که در جای دیگری و پروژه‌های مهم دیگری وجود دارد آن مسائل را مهم‌تر تشخیص دادند و قرار شد بعدتر در این زمینه اعمال نظر کنیم.**
اما شورای صنفی اکران وجود دارد که از خود صنف هستند.
شورای صنفی کران نمی‌تواند در این زمینه کاری انجام دهد. منن اعتقاد دارم قدرتش را دارد هرچند خودشان می‌گویند نمی‌توانیم. به نظرم وقتی خودم به طور جدی وارد این قضیه بشوم با قدرت حاکمیتی می‌توانیم این مساله را حل کنیم.
– **یادتان هست قبل‌تر هم در این زمینه دولت اعمال نظر می‌کرد و تجربه ایست که ۲۰ سال پیش شکست‌خورده است و تجربه‌ای است که ۲۰ سال پیش ناکام مانده اما دلیل نمی‌شود که همان قضیه باشد.**
تاسی می‌تواند از مخالفان سینه‌چاک این قضیه هستند.
– **یعنی این امکان صدور و بعد لغو پروانه ساخت جزء قانون است؟**
در قانون این اجازه به مدیران داده شده که در مواقع خاص وارد شوند. هیچ‌کدام از کارهایی که درباره پروانه ساخت اصغر فرهادی انجام شد، غیرقانونی نبوده است. دیدید که طبق همان قانون هم موضوع حل شد. در عین حال کار فیلم «خیابان‌های آرام» هم رسیدگی شد. فیلم کمال تبریزی مشکلی خارج از سینما داشت که معاون محترم وارد موضوع شدند و مشکل را حل کردند، این روند با مدیریت سینمایی پیش رفته است.
– **اینکه می‌گفتندد آقای شمعقوری در جریان یاداتی‌های آقای فرهادی نبوده‌وگر نه این اطلاعیه را صادر نمی‌کرد، چطور؟**
هرچند من در آن هفته سفر بودم اما هیچ عذرخواهی‌ای از آقای فرهادی ندیدم. ایشان بیشتر حرف‌هایشان را توجیه کردند. حرف‌هایشان خوب فهمیده شده است. ایشان صریح‌تر و شفاف‌تر مطلب را بین کردند و وزیر محترم ارشاد و معاون سینمایی برایشان مشخص شد و مساله را حل کردند. همان‌طور هم که گفته شده، با خود آقای فرهادی کاری ندارند. با عوامل و بسترسازان این اتفاق کار دارند. امیدواریم آقای فرهادی هم هرگز چنین اشتباه فاحشی را که برای کل صنف مشکل ایجاد شد، تکرار نکنند.

– **در مورد فیلم‌هایی نظیر آتشکار یا صد سال به این سال‌ها چطور؟ نمایش در جشنواره منجر به این مساله یا نه؟**
بررسی کردیم. می‌خواستیم اکران را خومنام برنامه‌ریزی کنیم. اما عدای مخالفت کردند.
– **یعنی امکان اینکه شما بگویید چه اتفاقی پیش آمده نیست؟**
نه در موقع مناسب اعلام می‌شود.
– **دوباره اتفاق نمی‌افتد؟**
پروانه‌نمایشی که برای فیلم سنتوری صادر شده بود، به معنای نمایش خانگی بود. ما با اکران فیلم سنتوری مخالف بودیم. تعداد زیادی فیلم منظر اکران بودند و نمی‌خواستیم یک فیلم قدیمی دوباره اکران شود. قضیه آن با فیلم‌های خاطره‌ساز نیز فرق می‌کرد. این فیلم می‌خواست ابتدا در یک یا دو سال اکران محدود داشته باشد و به تدریج تعداد سال‌ها را زیاد کند. اما ما نمی‌خواستیم بر صف اکران اضافه شود. ۱۰۰ فیلم در این صف بودند. به آنها اطلاع دادم که از خیر اکران سینمایی بگذرد. در مورد سنتوری هم دیدید که بحث سانسور نبود و پخش شد.

– **ولی شما اجازه دادید فیلم‌هایی نظیر «به رنگ ارغوان» و «پنجمین سوار سرنوشت» اکران شود؛ فیلمی که برای ۳۰ سال پیش بود.**
جایی بین اکران دو فیلم خالی مانده بود و فیلم نرسیده بود. یک گروه خالی بود. فیلم پنجمین سوار سرنوشت مجوز اکران داشت و آماده بود. در موقعی هم نبود که اوج اکران باشد. وقت خلوتی اکران بود. این فیلم ۲۸ سال مهر توقیف داشت و معلوم نبود برای چه توقیف شده است. مدت‌ها می‌بود که مشکل آن برطرف شده بود یعنی اصلاً کسی نمی‌دانست مشکل آن چیست که توقیف شده بود. من فقط پیگیری یک کار قانونی را انجام دادم تا مجوز نمایش آن صادر شود. این فیلم به دلیل اشتباه توقیف شده بود. کسی هم پیگیری نکرده بود. به این ترتیب این فیلم حاضر بود و اکران شد.
– **یعنی الان فضا به گونه‌ای است که فیلمی مانند مارمولک یا فیلم‌هایی که سال‌ها به دیلیی نتوانسته‌اند اکران داشته باشند، در سینماها اکران شوند یا روی پرده بیایند یا فقط این اتفاق برای فیلم‌های جدید می‌افتد؟**
مصادیقی نپرسید من نمی‌توانم درباره تکتک فیلم‌ها بگویم. هر فیلمی بخواهد اکران شود، می‌تواند مراحل آن را ارائه کند. اما در طول این مدت که از حضور کادر معاونت سینمای جدید می‌گذرد، تعدادی از فیلم‌هایی که بین دو تا پنج سال گذشته ساخته شده‌اند، درخواست اکران کرده‌اند که ما آنها را به سمت نمایش خانگی هدایت کرده‌ایم.

●

سیدعلیرضا سجادپور مدیر کل نظارت و ارزشیابی کنونی رفتاری متفاوت از دیگر پیشینیان خود دارد. او در هر لحظه پاسخگوی مسائل معاونت سینمایی است. می‌گویند او نسبت به دیگر مسوولان سینما تسلط بیشتری دارد شاید هم این رفتار برگرفته از نزدیکی فکری او به معاون سینمایی است یا تسلط

تمام مطالبات را می‌توان از او داشت و او در تمام موارد پاسخگو باشد تا از این وضع بلشوخ خارج شویم و سینمایی قدرتمند داشته باشیم.
– **بله یانه سینما هم موافق هستند؟**
بله هیچ مخالفتی ندارند و اکثریت مطلق به دنبال این مساله هستند تا یک اتحادیه‌ای تهیه‌کنندگان واحد تشکیل شود. البته اسمی برای آن در نظر نگرفتایم. همین مسوولیتی که بر عهده من گذاشته شده و قرار است آن را سامان دهیم.

تمام مطالبات را می‌توان از او داشت و او در تمام موارد پاسخگو باشد تا از این وضع بلشوخ خارج شویم و سینمایی قدرتمند داشته باشیم.

– **بله یانه سینما هم موافق هستند؟**
بله هیچ مخالفتی ندارند و اکثریت مطلق به دنبال این مساله هستند تا یک اتحادیه‌ای تهیه‌کنندگان واحد تشکیل شود. البته اسمی برای آن در نظر نگرفتایم. همین مسوولیتی که بر عهده من گذاشته شده و قرار است آن را سامان دهیم.

– **یعنی زیر نظر خانه سینما نیستند. پیش از این هم یک شورای عالی تهیه‌کنندگان مطرح‌شده‌بود.**

نه، کاملاً جدا از خانه سینماست و خانه سینمایی اصلاح‌شده باید با آن در ارتباط باشد. این فرمولی که اکثریت زیر دست اقلیت باشند دیگر برقرار نباشد. یک فضای آرام شکل بگیرد و تمام وقت افراد درگیر سینما با آن در ارتباط باشند.

– **آیا این وضعیتی که شما می‌خواهید شکل دهدید با اصل ۴۴ قانون اساسی و برنامه توسعه مغایرت ندارد؟**

مطمئناً بخشی از دولت پیگیری این موضوع است و حتماً به سرانجام می‌رسد و این طور نیست که فقط عده‌ای به دنبال آن باشند و یک دلسوزی ظاهری که عده‌ای به دنبال آن هستند، که پیگیری کنند و آن را فقط دغدغه خودشان بدانند.

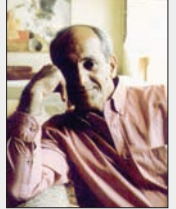
– **معاونت سینمایی کسی را هم به عنوان مامور در این زمینه معرفی کرده‌است.**

ایشان برای ساماندهی به صنف آمده‌اند قارری که من به دنبال آن بودم شکل‌گیری و اتحاد بین تهیه‌کننده‌ها است؛ این اتحادیه به ربطی به خانه سینما نداشته باشد و همه هم زیر چتر آن به صورت مستقل قرار گیرند. حتی خانه سینما نه به این شکل موجود بلکه به صورت اصلی خودش زیر نظر آن باشد؛ خانه سینمایی که به معنای تجمع واقعی صنف باشد و از استانداردها بر‌خورد باشد و تعریف درستی از صنف ارائه شود.

– **همه‌از وضعیت فیلم‌هایی که اکنون اکران می‌شود مدام گله می‌کنند. حتی خود معاونت سینمایی هم گفته است که جلوی فیلم‌های مبتذل را می‌گیرد.**
ما به دنبال این هستیم که فیلم‌ها به سستی برود که آیینیه تمامنمای زندگی مردم باشد. به سلیقه مردم ما نزدیک شود تا این قهر طولانی‌مدتی که با سینما از سال ۷۶ صورت گرفته و سال به سال سقوط آماری ایجاد کرده است پایان بگیرد و معاون مردم جلب شود.
– **فکر می‌کنید این مساله به چه صورت حل می‌شود؟**

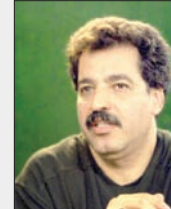
ما تمام جزئیات جدول اکران را در نظر گرفتیم و

تقوایی- کیمیایی- کیمیاوی- کاینانی و مهرجویی از کسانی بودند که از مدیرعامل خانه سینما حمایت کردند

صنفی جزیی از قانون اساسی‌ماست. قرار بود خانه سینما گرهمی‌ای بر‌گزارد کند که در آن سینماگران درباره امنیت شغلی سخن بگویند و مسائل خود را مطرح کنند. این گرهم‌های در تاریخ ۱۷ مرداد قرار شد برگزار شود اما اعلام شد که نباید بشود. می‌شد. این گرهم‌های فرصتی برای هم‌اندیشی و همکاری بین خانه سینما و معاونت باشد اما نشد. مسوولان ارشاد چند روز قبلش بیانیه‌های تنیدی در این زمینه صادر کردند. در آن بیانیه بود که نباید قدری گفت: «نیازمند آغاز فصل جدیدی در فعالیت خانه سینما هستیم.» او در سخنانش چنین گفت: «من تعجب می‌کنم کسانی که از طریق فعالیت‌های سینمایی خود سرمایه‌ها اندوخته‌اند و اموال جمع‌آوری کرده‌اند، چطور رویشان می‌شود امروز دادیه‌دار حل مشکل انبوه هنرمندان سینما باشند که بعضاً برای اجاره خانه خود در مانده‌اند! چه خوب است یک بار

رئیسبان- فرهادی- الوند- حامنی‌کیا از کسانی بودند که از مدیرعامل خانه سینما حمایت کردند

و سخنانی بیان کرد. هرچند این بیانیه با این واکنش از سوی فردی بی‌نام نیز ارائه شد: «ما اتفاقاً از این بیانیه‌ها استقبال می‌کنیم و اهمیت را به دقت مورد توجه قرار می‌دهیم. برای ما مهم‌تر از این است که بتوانیم سربازان جنگ نرم در جهه دشمن و عوامل نفوذی را شناسایی کنیم و در فعالیت‌های آنان‌مان به دقت این موضوع را مورد نظر قرار دهیم.»